

CHODEC

Vyjít do ticha, jaké bylo ve městě kolem osmé hodiny mlhavého listopadového večera, klást nohy na zprohýbaný asfaltový chodník, překračovat travnaté spáry a s rukama v kapsách chodit mlčícím městem, to byla nejmilejší kratochvíle pana Leonarda Meada. Stával na rohu na křižovatce a díval se dlouhými, měsíčním svitem osvětlenými třídami do čtyř stran a rozhodoval se, kam se vydat, ačkoli to vlastně bylo úplně jedno, psal se rok 2053 a on byl na světě sám, nebo to tak alespoň vypadalo, a když se konečně rozhodl a vybral si cestu, vykročil a vydechoval před sebe přítom obláčky zmrzlého vzduchu jako kouř z doutníku.

Někdy šel několik hodin a mnoho kilometrů a vrátil se domů až kolem půlnoci. A cestou vídal domky a domy s temnými okny a bylo to trochu jako kráčet po hřbitově, kde se za okny objeví jen tu a tam slabounký záblesk světlušky. Tam, kde ještě nebyly zatažené závěsy, se na zdech v místnostech znehonic zjevovali šediví duchové a tam, kde bylo v domě jako hrobka otevřené okno, bylo slyšet šepot a šelest.

Pan Leonard Mead se zastavil, naklonil hlavu, naslouchal, díval se a pak šel dál a jeho nohy přítom na hrbolatém chodníku nevydávaly vůbec žádný zvuk. Už dávno si moudře zvykl vyrážet na noční procházky v teniskách, neboť když si vzal boty s tvrdou podrážkou, občas ho na cestě doprovázely uštěkané smečky psů, rozsvěcela se světla a objevovaly se tváře a osamělá postava, jeho postava, procházející se časným listopadovým večerem, zburcovala celou ulici.

Toho večera vyrazil směrem na západ, k moři, na něž nebylo vidět. Ve vzduchu byl poctivý mrazík, štípal do nosu a plíce od něj

hořely jako vánoční stromeček. Člověk cítil, jak se studené světlo rozsvěcí a zhasíná a větve jsou obtěžkané neviditelným sněhem. Spokojeně poslouchal slabé šoupaní svých bot spadáním listů a mezi zuby si tichounce pískal, občas nějaký list zvedl, a když zrovna potkal lampu pouličního osvětlení, prohlížel si v jejím světle jeho kostru a vdechoval rezivý pach.

„Zdravíčko,“ zašeptal všem domům na všech stranách. „Copak dávají na Čtyřce, na Sedmičce a na Devítce? Kam uhánějí ti kovbojové? A vidím za kopcem správně kavalérii, pospíchající na pomoc?“

Ulice byla dlouhá, klidná a liduprázdná a pohyboval se po ní jen jeho stín jako stín dravce, který letí nad krajinou. Když zavřel oči a zůstal stát úplně bez hnutí, dovedl si sám sebe představit v zimním bezvětrí holé arizonské pouště, na tisíce kilometrů ani jeden dům a společnost mu dělají jen vyschlá říční koryta.

„Kolik asi máme hodin?“ zeptal se domů a mrkl na hodinky na zápěstí. „Půl deváté? Čas na deset různých vražd? Vědomostní soutěž? Revue? Na komika, co padá z pódia?“

Opravdu se z toho měsíčně bílého domu ozval tlumený smích? Zaváhal, ale nic dalšího se nedělo, a tak šel dál. Na mimořádně nerovném úseku chodníku zakopl. Asfalt se tu ztrácel pod květinami a trávou. Deset let takhle chodí, ve dne v noci, nachodil tisíce kilometrů a za celou dobu nepotkal žádného jiného chodce.

Došel na čtyřlístek křižovatky. Protínaly se na ní dva hlavní průtahy městem, ale bylo tu úplně ticho. Přes den se tudy s rachotem řítily auta, benzinové pumpy byly otevřené a obrovští brouci šelestili a ustavičně zápolili o pozice jako zlatohlávci a jejich výfuky s brbláním vypouštěly slabou vůni, která odplouvala kamsi do dálky. Ale teď byly i tyhle dopravní tepny jako řeky za sucha, kamenité koryto zalité jen měsíčním svitem.

Odbočil do vedlejší ulice a obloukem zamířil zpátky domů. Byl asi blok od cíle, když zničehonic zpoza rohu vyjelo auto a vrhlo na něj ostrý bílý kužel světla. Stál jako zcepenělý, trochu jako noční můra, kterou záře nejprve omráčí a pak vábí k sobě.

Zavolal na něj kovový hlas: